

ת"פ 26379/09/13 - מדינת ישראל נגד חנה קמחי

בית משפט השלום בירושלים

07 דצמבר 2015

ת"פ 26379-09-13 מדינת ישראל נ' קמחי

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
בעניין: מדינת ישראל

נגד

חנה קמחי

החלטה וגזר-דין

רקע

1. ביום 19.11.2014 הורשעה הנאשמת על-יסוד הודאתה, בעבירות אשר יוחסו לה בכתב-אישום מתוקן כדלקמן: גניבה בידי עובד לפי סעיף 391 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק) (עבירה אחת); זיוף מסמך לפי סעיף 418 לחוק (שתי עבירות); וכן שימוש במסמך מזויף לפי סעיף 420 לחוק העונשין (שתי עבירות).

כתב-האישום המתוקן מחזיק שני אישומים. בהתאם לחלק הכללי לכתב-האישום המתוקן, הנאשמת עבדה ב"קונגרס היהודי העולמי" (להלן: הארגון) במשך 25 שנה בתפקיד מנהלת משרד. במסגרת תפקידה הייתה הנאשמת אחראית, בין היתר, על תיאום אירועים של הארגון מול ספקים שונים, ביניהם מלון מצודת דוד בירושלים וחברת אורנג'. במהלך תחילת פברואר 2011 פוטרה הנאשמת מעבודתה, כאשר היא ידעה על פיטורין אלה כבר במהלך חודש ינואר 2011.

בהתאם לעובדות האישום הראשון, במסגרת עבודתה הזמינה הנאשמת מכשירי פלאפון שונים לעובדי הארגון בשמו של הארגון. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה במהלך שנת 2010, הזמינה הנאשמת שני מכשירי אייפון על מספרי מנוי המשמשים את עובדי החברה. הנאשמת קיבלה מכשירים אלה לרשותה מידי חברת אורנג' ולא מסרה מכשירים אלה לידי העובדים, אלא מסרה את המכשירים לבני משפחתה לשימוש הפרטי. הארגון שילם על המכשירים במסגרת חשבונו בחברת אורנג'. הנזק הכספי שנגרם לארגון הוא למעלה מ-9,000 ₪. בגין אישום זה, הורשע

הנאשמת לפי הודאתה בעבירה אחת של גניבה בידי עובד.

בהתאם לעובדות האישום השני, בימים 19-20.6.2011 תוכנן להיערך כנס "חבר נאמנים של הקונגרס" מטעם הארגון. אל הכנס הוזמנו מוזמנים רבים וביניהם נשיא המדינה (דאז) מר שמעון פרס וכן שר החוץ (דאז) מר אביגדור ליברמן. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה בסמוך ליום 15.6.2011, זיפה הנאשמת שני מסמכים: האחד מיועד ללשכת נשיא המדינה והאחר מיועד ללשכת שר החוץ. הנאשמת יצרה את המסמכים על נייר מכתבים השייך לארגון, וחתמה בחתימה הנחזית להיות חתימתו של מזכ"ל הארגון. הנאשמת רשמה במסמכים כי השתתפותו של נשיא המדינה בארוחת ערב של חבר הנאמנים של הארגון שעתידה הייתה להיערך ביום 19.6.2011, וכן השתתפותו של שר החוץ בכנס שעתיד היה להיערך ביום 20.6.2011, הנן מבוטלות. ביום 15.6.2011 בסמוך לשעה 14:15, שלחה הנאשמת את שני המסמכים בפקס: האחד ללשכת נשיא המדינה, והאחר ללשכת שר החוץ. המוזמנים התקשרו לארגון לברר את פשר העניין, ונאמר להם כי ההזמנה עומדת בעינה. בגין אישום זה, הורשעה הנאשמת בשתי עבירות של זיוף מסמך ובשתי עבירות של שימוש במסמך מזויף.

2. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש, והצדדים נותרו חופשיים בטיעוניהם. לצד זאת, הוסכם כי יוזמן תסקיר שירות מבחן שיבחן גם את בקשת הסנגור לביטול ההרשעה. הובהר מראש כי המאשימה תעמוד על הותרת ההרשעה על כנה, בעוד הסנגור יעתור לביטולה. בתיק הוגשו שני תסקירים וכן חוות-דעת ממונה כמפורט להלן.

תסקירי שירות המבחן וחוות-דעת הממונה על עבודות השירות

3. **מהתסקיר הראשון מיום 9.6.2015** עולה כי הנאשמת הנה בת 49, חסרת עבר פלילי, גרושה ואם לשלושה ילדים בגילאים של 17-26 שנים. לאחרונה, נולד נכדה הראשון.

הנאשמת עבדה במשך כ- 25 שנים ב"קונגרס היהודי העולמי", ופוטרה לדבריה על רקע שינויים מערכתיים. עם פטוריה מעבודתה בתחילת שנת 2011, חל משבר בזוגיות שלה והיא התגרשה בשנת 2013. בשנתיים האחרונות, עובדת הנאשמת כמנהלת מחלקה בחברת תיירות, ובמקביל לומדת לימודי משפטים במכללה אקדמית.

אשר לביצוע העבירות בהן הורשעה - הנאשמת ביטאה חרטה על מעשיה, ובושה מעצם ההליך הפלילי המתנהל כנגדה. לצד הבנה קונקרטית של הפסול במעשים, התרשם שירות המבחן מקושי של הנאשמת לעמוד במפגש רגשי עמוק עם דפוסי התנהגותה, תוך נטייה לטשטש את האלמנט המוסרי, ותוך קושי להתייחס לחלקים הכוללים מרמה במעשים (במיוחד בנוגע לאישום הראשון). להערכת שירות המבחן, הדבר נובע בין היתר מנתקים רגשיים ומשימוש בלתי מודע במנגנוני הגנה של רציונאליזציה והכחשה. לפי הבנת שירות המבחן, הנאשמת חשה תחושת פגיעה קשה סביב פטוריה, כאשר העבירות באישום השני בוצעו, בין היתר, כתגובה רגשית רגרסיבית לתחושת אובדן ופגיעה, תוך שימוש בלתי בונה במנגנוני הגנה.

מבחינת גורמי סיכון - שירות המבחן ציין כי הנאשמת נוטה לשדר כלפי חוץ פסאדה מתפקדת, אולם לצד זאת

היא מגלה עולם פנימי-רגשי פגוע איתו היא נמנעת מלהתמודד, תוך שימוש בלתי מודע במנגנוני הגנה של הדחקה ונתק רגשי. לצד זאת, שירות המבחן התרשם מאישה שעושה מאמצים לנהל אורח חיים תקין בדרך-כלל. הנאשמת גילתה לאורך שנים תפקוד תעסוקתי יציב, והיא נוטה למלא תפקיד מרכזי במשפחתה. כמו כן, שירות המבחן התרשם מכך שלהליך הפלילי ישנה השפעה מחדדת גבולות עבור הנאשמת, וכי חל בנאשמת שינוי ראשוני בכך שהיא מבינה את הצורך בתהליך טיפולי והביעה נכונות להשתלב בו.

בכל הנוגע לבקשת הסגור לבטל את ההרשעה - שירות המבחן ציין אמנם כי הנאשמת הביעה חשש כי הרשעתה בפלילים עלולה לפגוע ביכולתה לעסוק בהמשך הדרך בעריכת דין. עם זאת, שירות המבחן ציין כי התקשה לבוא בהמלצה לביטול הרשעה, נוכח הקושי של הנאשמת להתייחס למעשיה ונוכח רמת ההגנתיות הגבוהה שגילתה, אשר מהווים להערכת שירות המבחן גורמי סיכון להישנות דפוסים של מרמה בעתיד. לצד זאת, שירות המבחן התרשם כי הטלת עבודות שירות עלולה להוביל לאובדן מקום עבודתה הנוכחי של הנאשמת, ובכך לפגוע בפרנסתה וכן לשחזר חווית אובדן קודמת שתוביל לרגרסיה במצבה. בהתחשב בכך, המליץ שירות המבחן על צו של"צ בהיקף מורחב של 280 שעות, מאסר מותנה, וצו מבחן למשך שנה במהלכו תשולב הנאשמת בטיפול שתואם את צרכיה.

4. בדיון שהתקיים לפניי ביום 15.6.2015 עתר הסגור לכך שמרשתו תשולב בתוכנית טיפולית ויוגש תסקיר משלים בעניין, וזאת טרם שמיעת טיעוניו לעונש. המאשימה התנגדה לכך. בהחלטתי מאותו היום נעתי לבקשת הדחייה של הסגור, תוך שהובהר במפורש כי אין בכך משום הבעת עמדה כלשהי בסוגיית ההרשעה או העונש (פרוטוקול דיון מיום 15.6.2015, עמ' 16, ש' 13 ואילך). במקביל להזמנת תסקיר משלים, נשלחה הנאשמת להכנת חוות-דעת של הממונה על עבודות השירות.

5. **מהתסקיר המשלים מיום 19.11.2015** עלה כי בתקופת הדחייה, הנאשמת התמודדה עם מספר אירועי חיים משמעותיים, ובהם לידת נכדה הראשון, מות אמה, וכן תהליך מינוי אפוטרופוס לאביה. בנוסף, לאחרונה נפצעה הנאשמת בתאונת דרכים (שירות הבחן ציין כי הנאשמת הציגה לפניו אישורים תואמים). כל אלה, הובילו להעדר פניות רגשית של הנאשמת להשתלב בתהליך טיפולי אינטנסיבי ועוצמתי.

שירות המבחן ציין כי בתקופת הדחייה, הקשר עם הנאשמת לא היה עקבי ונשא אופי מעקבי, כאשר הנאשמת לא יזמה בעצמה קשר עם שירות המבחן. לדברי הנאשמת, היא לא הבינה את אחריותה לפעול באופן אקטיבי לקידום שילובה בתהליך טיפולי. עם זאת, נוכח הבעת נכונות מצד הנאשמת להשתלבות בטיפול ונוכח התרשמות שירות המבחן מנזקקותה של הנאשמת בהתערבות טיפולית, בחן שירות המבחן את התאמתה של הנאשמת להשתלב בטיפול קבוצתי ייעודי לנשים. הנאשמת נמצאה מתאימה לכך, ועתידה להשתלב בקבוצה. על רקע זאת, שב שירות המבחן על המלצתו בסיום התסקיר הראשון.

6. בחוות-דעת של הממונה על עבודות השירות מיום 15.11.2015, נמצאה הנאשמת כשירה לביצוען.

טיעוני הצדדים בעניין ההרשעה ובעניין העונש

7. באות-כוח המאשימה, עו"ד עינת יריב ועו"ד יעל איגרא, עמדו על חומרת נסיבות ביצוע העבירות המיוחסות לנאשמת בתיק שלפניי, ועל כך שהעבירות בוצעו במקום העבודה, תוך מעילה באמון הניתן בנאשמת במסגרת תפקידה. לגישת המאשימה, מתחם העונש ההולם למעשים נשוא האישום הראשון, נע ממספר חודשי עבודות שירות ועד מספר חודשי מאסר בפועל ממש, וכן מאסר מותנה וקנס. אשר לאישום השני, נטען כי מתחם העונש ההולם בגינו, נע משל"צ ועד מספר חודשי מאסר בפועל. בנסיבות המקרה דנן, עתרה המאשימה למקם את עונשה של הנאשמת בחלק התחתון של כל מתחם ולצבור את העונשים, כך שבגין מכלול העבירות בהן הורשעה הנאשמת, יוטלו עליה עבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי לארגון נפגע העבירה. המאשימה התנגדה לביטול הרשעתה של הנאשמת בדין, וטענה כי לא מתקיימים התנאים הנדרשים לכך בהתאם לפסיקתו של בית-המשפט העליון.

מנגד, בא-כוח הנאשמת, עו"ד שי ויזלברג, עתר לבטל את הרשעת מרשתו בדין, בין היתר נוכח פגיעה אפשרית בנאשמת המעוניינת להתחיל בקרוב התמחות בעריכת-דין, וכן להתקבל בעתיד ללשכת עורכי-הדין. הסנגור הוסיף וטען כי בניגוד לנטען על-ידי המאשימה, מתחם הענישה ההולמת בנסיבות עניינה של הנאשמת, מתחיל ממאסר מותנה. הסנגור עמד על מכלול הנסיבות לקולא בעניין מרשתו, ועתר לחרוג מהמתחם הנטען משיקולי שיקום, לבטל את הרשעת מרשתו ולהסתפק בעונש של צו של"צ.

הנאשמת לא ראתה להוסיף על דברי בא-כוחה.

יוער כי בדיון היום שנקבע למתן גזר-דין, הציגה ההגנה הסכם פרישה ממנו עולה כי הארגון מוותר על פיצוי בגין הנזקים נשא תיק זה. בהתאם לכך, הודיעה המאשימה כי היא מוותרת על עתירתה לרכיב עונשי של פיצוי.

עתירת ההגנה לביטול ההרשעה

8. בהתאם להלכה הפסוקה, הכלל הוא כי משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם בדין. הימנעות מהרשעה או ביטולה מהווים אמצעי חריג שבית-המשפט יעשה בו שימוש רק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן. על-מנת להכריע בבקשה להימנעות מהרשעה או ביטולה, על בית-המשפט לבחון הצטברותם של שני תנאים מרכזיים: ראשית, האם סוג העבירה וטיבה, על רקע הנסיבות הקונקרטיות, מאפשרים לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. ושנית, האם הרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו או בעתידו של הנאשם (ראו: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997)).

9. בכל הנוגע לתנאי הראשון שעניינו סוג העבירות ונסיבות ביצוען - הנאשמת מעלה בתפקידה במספר הזדמנויות ופעלה באופן המנוגד לאמות-מידה של נאמנות, אמון ויושרה הנדרשים מעובד כלפי מעבידו. תחילה, הנאשמת ניצלה לרעה את תפקידה על-מנת לגנוב שני מכשירי טלפון ניידים אשר הוזמנו עבור הארגון (הנאשמת מסרה אותם לשימוש הפרטי של בני משפחתה). מוסכם כי הנזק הכספי שנגרם לארגון בשל כך הוא מעל 9,000 ₪. יוער כי עסקין בעבירה של גניבה בידי עובד שהיא עבירת פשע, אשר העונש המרבי הקבועה לצידה בחוק הוא מאסר שבע שנים. הדבר מצביע על החומרה שהמחוקק ייחס לעבירה האמורה.

בהמשך, הנאשמת ניצלה את תפקידה על-מנת לזייף שני מסמכים, בניסיון להוביל לביטול השתתפותם של נשיא המדינה ושל שר החוץ באירועים מטעם הארגון, וזאת לאחר שנודע לנאשמת כי היא פוטרה מעבודתה בארגון. אמת, העבירות של זיוף מסמך ושימוש במסמך מזויף בחלופות בהן הורשעה הנאשמת, הן עבירות עוון שהעונש המרבי הקבוע בחוק לצד כל אחת מהן, הוא שנת מאסר. עם זאת, הנאשמת הורשעה בשתי עבירות מכל סוג. זאת ועוד; נסיבות ביצוע העבירות נושאות עמן חומרה, שכן לצורך הזיוף עשתה הנאשמת שימוש בנייר המכתבים של הארגון וכן בחתימה הנחזית להיות חתימתו של מזכ"ל הארגון, וכן בחרה את זהות הנמענים של מסמכי המזויפים, באופן המצביע על תעוזה, תכנון ותחכום. אע"פ כי גם אם הנאשמת הייתה כעוסה וכואבת בגין הכוונה לפטרה מהארגון לאחר 25 שנות עבודה, לא ניתן להתייחס בקלות ראש להתנהלות המתוארת, במסגרתה ניצלה הנאשמת לרעה את המשך שהותה כעובדת בארגון לאחר שנודע לה על פיטוריה הצפויים, וביצעה מעשי זיוף על-מנת לנסות ולפגוע בתדמיתו של הארגון ובתפקודו. אמת, בסופו של יום, מעשי הזיוף נשוא האישום השני לא הובילו לתוצאה אליה כיוונה הנאשמת, שכן המוזמנים התקשרו לברר את פשר המכתבים שהגיעו לידיהם, ונאמר להם כי ההזמנה לאירועים של הארגון עומדת בעינה. כך נמנע הנזק בפועל. עם זאת, הנאשמת לא הייתה זו שפעלה למניעת הנזק. כמו כן, אין להקל ראש בנזק הפוטנציאלי שהיה כרוך במעשים הנדונים מבחינת הארגון.

מעבר לפגיעה בזכות הקניין ובפרטיות של המעסיק, מעשיה של הנאשמת הובילו לפגיעה חוזרת ונשנית בערכים חברתיים שעניינם הגנה על מערכת היחסים של עובד-מעביד והאמון שאמור לשרור ביניהם. לכך יש להוסיף את קלות ביצוען של העבירות הנדונות והקושי בחשיפתן, נוכח גישתו של העובד לרכוש מעסיקו ולסביבת העבודה של המעסיק. בהתחשב בכל אלה, יש ממש בטענת המאשימה לפיה ביטול ההרשעה במקרה דנן יחטא באופן מהותי לשיקולי ענישה של הלימה, גמול והרתעה. כך, בין היתר, נוכח מהות המעשים, ובשים לב לכך שאין עסקין במעידה חד-פעמית של הנאשמת, אלא במעשים חוזרים ונשנים.

10. אשר לתנאי השני שעניינו פגיעה חמורה בשיקומה או בעתידה של הנאשמת - הטענה המרכזית של ההגנה בהקשר זה, היא כי הנאשמת סיימה לימודי משפטים במכללה אקדמית (יוער כי לא הוצג לי תיעוד בעניין, אולם אני מוכנה להניח לצורך הדיון כי אמנם כך הדבר). לפי הנטען, הנאשמת מעוניינת להתחיל בקרוב להתמחות בעריכת דין, ולאחר מכן להתקבל כחברה בלשכת עורכי-הדין. נטען כי הותרת ההרשעה על כנה, עלולה לפגוע בהגשמת שאיפות אלה של הנאשמת.

בהתייחס לטענות אלה, אומר כך: ראשית, הנאשמת מסרה כי החלה בלימודי תואר ראשון במשפטים בשנת 2012 (פרוטוקול דיון מיום 26.11.2015, עמ' 19, ש' 10). מכאן שהנאשמת בחרה במסלול הלימודי האמור, לאחר שכבר נחקרה במשטרה על המעשים נשוא התיק שלפניי. שנית, הנאשמת טרם עמדה בבחינות הלשכה, ואין לדעת מה תהיה תוצאתן. שלישית, בשלב זה אין לדעת בוודאות האם הרשעה תחסום את דרכה של הנאשמת להתקבל בעתיד כחברה בלשכת עורכי-הדין. זאת, מאחר שלפי סעיף 44 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961, למוסדות הלשכה מסור שיקול-דעת בשאלה האם מדובר בהרשעה שבנסיבות העניין יש בה משום קלון, וכן בשאלה האם המועמד אינו ראוי לשמש כעורך-דין בגין כך. חזקה על הנאשמת כי בבוא העת, תשטח טענותיה לפני הגורמים המוסמכים בלשכת עורכי-הדין, והם ישקלו אותן. מכל מקום, אינני סבורה כי יש למנוע מלשכת עורכי-הדין מידע בדבר העבירות בהן הורשעה הנאשמת, אלא ראוי לאפשר מידע אודותיהן לפני הגורמים שהוסמכו לכך בחוק, על-מנת שישקלו בדבר

בהתאם לאמות-המידה החלות על העניין. רביעית, מתסקיר שירות המבחן עולה שהנאשמת עובדת כיום כמנהלת מחלקה בחברת תיירות, כך שההרשעה בדין אינה מונעת מהנאשמת להתפרנס בכבוד. שאיפתה של הנאשמת לעסוק בעריכת דין בעתיד, אין בה כשלעצמה כדי להצדיק ביטול הרשעה. לבסוף, אזכיר כי גם שירות המבחן בתסקירו התקשה להמליץ על ביטול ההרשעה מטעמים שפורטו שם (ראו: פסקאות 3 ו- 5 לעיל).

בהתחשב בכל אלה, אני סבורה כי הנאשמת לא עמדה בנטל להוכיח באופן ברור וממשי נזק קונקרטי חמור בשיקומה או בעתידה בגין הרשעתה בדין, במידה שיש בה כדי להצדיק העדפה של השיקולים האינדיבידואליים על-פני האינטרסים הציבוריים עליהם עמדתי לעיל. אמת, הרשעה מעצם טיבה וטבעה הנה בעלת השפעה על עתידו של כל מורשע. היא בוודאי לא תיטיב עם הנאשמת. ואולם כאשר מדובר בנאשמת בגירה הרי גם כאשר היא חסרת עבר פלילי, הכלל נותר הרשעה. הנסיבות לקולא ובהן: הודאת הנאשמת והחרטה שהביעה; העדר הרשעות קודמות וניהול אורח חיים נורמטיבי בעיקרו; חלוף הזמן; ההרתעה האישית שבעצם ניהול ההליך הפלילי; ההשתלבות בלימודים אקדמיים; ומכלול הנסיבות האישיות; כל אלה יקבלו משקל במסגרת מלאכת גזירת הדין, אולם לא שוכנעתי כי יש בהן כדי להצדיק את ביטול ההרשעה.

11. בהתחשב במכלול הטעמים האמורים, אני רואה להותיר את הרשעת הנאשמת על כנה.

ריבוי עבירות

12. מאחר שבנסיבות המקרה דנן, הורשעה הנאשמת בביצוע מספר עבירות במסגרת שני אישומים, השאלה המתעוררת בפתח הדיון הינה האם שני האישומים מהווים אירוע כולל אחד לצורך קביעת מתחם ענישה הולמת, או שמא מדובר בשני אירועים שונים אשר יש לקבוע בנוגע לכל אחד מהם מתחם נפרד (ראו: סעיף 40ג לחוק העונשין).

ניתן למצוא פנים לכאן ולכאן בשאלה האמורה: מחד גיסא, העבירות נשוא שני האישומים בוצעו במסגרת עבודתה של הנאשמת באותו ארגון, ותוך מעילה בתפקידה ובאמון שניתן בה. לפיכך, ניתן לטעון כי כלל העבירות בהן הורשעה הנאשמת במסגרת שני האישומים, מהוות אירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם אחד כולל של ענישה הולמת (ראו והשוו: "מבחן הקשר ההדוק" בע"פ 4913/10 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) - גישתם של כב' השופטת ברק-ארז בפיסקה 5 ואילך לפסק-דינה, וכב' השופט פוגלמן בפיסקה 2 לפסק-דינו). ודוק, במסגרת קביעתו של המתחם הכולל הנ"ל, מן הראוי ליתן משקל לכך שהנאשמת ביצעה מספר "מעשים" כמובנו של מונח זה בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. הדבר ישווה מידה של חומרה שתשפיע על קביעתו של מתחם העונש ההולם הכולל בגין העבירות בהן הורשעה הנאשמת.

מאידך גיסא, העבירה נשוא האישום הראשון בוצעה בפער זמנים מהעבירות נשוא האישום השני, ואין זהות במהות העבירות בכל אחד משני האישומים. זאת ועוד; העבירה נשוא האישום הראשון נבעה כפי הנראה ממניע כלכלי, בעוד העבירות נשוא האישום השני מקורן בתחושת הפגיעה שחשה המתלוננת עקב פיטוריה מהארגון. ניתן, אפוא, להפריד בין המעשים נשוא כל אחד מהאישומים הן מבחינה כרונולוגית והן מבחינה מהותית, באופן שאינו מלאכותי. לפי גישה זו, יש לקבוע מתחם נפרד לכל אחד משני האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן (ראו והשוו: "המבחן הצורני-

עובדת" לפי גישת כב' השופט דנציגר בע"פ 4913/10 ג'אבר הנ"ל, פסקאות 24, 29 עד 31 לפסק-דינו). בהמשך לדברים האמורים, אני רואה לציין כי אף לפי הגישה האחרונה, לא ניתן להתעלם מהזיקה הממשית בין שני האישומים, בשים לב לכך שהמעשים בוצעו במסגרת עבודתה של הנאשמת באותו ארגון, ותוך ניצול עבודתה ותפקידה בארגון. לפיכך, אף לפי גישה המצדדת בקביעת מתחמים נפרדים לשני האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן, אני סבורה כי יש מקום לגזירת עונש כולל בגינם כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין.

בנסיבות העניין, לא ראיתי להכריע בין שתי הגישות הפרשניות למונח "אירוע" בסעיף 40ג לחוק העונשין. תחת זאת, אקבע מתחמים נפרדים לכל אחד משני האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן, ולצדם אקבע מתחם כולל המתייחס לכלל העבירות בגין הורשעה הנאשמת. לאחר מכן, אגזור את העונש המתאים.

מתחם העונש ההולם

13. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות בהן הורשעה הנאשמת בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

14. על **הערכים החברתיים שנפגעו** בגין ביצוע העבירות ועל **נסיבות ביצועם**, עמדתי בפסקה 9 בדבריי לעיל, ואיני רואה לחזור על הדברים.

15. **בכל הנוגע לענישה הנוהגת** - כאמור, העבירה של גניבה בידי עובד נשוא האישום הראשון, הנה עבירת פשע שהעונש המרבי הקבוע בגינה בחוק הוא מאסר 7 שנים. בחינת הפסיקה מעלה כי בתי-המשפט נוהגים להטיל בגין העבירה הנדונה עונשים הנעים מעונשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, ועד עונשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריה במקרים חמורים בנסיבותיהם. יוער כי ניתן להצביע גם על מקרים בהם הוטלה ענישה מוחשית אשר אינה כוללת רכיב של מאסר בפועל, אך זאת במקרים קלים בנסיבותיהם, שכללו היבטים שיקומיים ממשיים (ראו והשוו: עפ"ג (מחוזי מרכז) 1247-09-14 משומר נ' מדינת ישראל (11.11.2014); עוד ראו: ת"פ (שלום חיפה) 5937-08-12 מדינת ישראל נ' אבו עאבד (31.3.2014); ת"פ (שלום אילת) 15014-03-13 מדינת ישראל נ' קיסלסי נחמני (7.10.2014); ת"פ (שלום תל-אביב) 20136-06-13 מדינת ישראל נ' בן זקן (2.10.2014)).

העבירות של זיוף מסמך ושימוש במסמך מזויף בחלופות בהן הורשעה הנאשמת, הן עבירות עוון. כפי שצוין לעיל, העונש המרבי הקבוע בחוק לצד כל אחת מהן, הוא שנת מאסר. עיון בפסיקה מלמד כי בתי-המשפט נוהגים להטיל בגין העבירות הנדונות עונשים הנעים מענישה מוחשית ללא רכיב של מאסר בפועל; דרך מאסרים לריצוי בעבודות שירות; וכלה בעונשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריה. הכל בהתחשב בהיקף הזיוף, המניע שהוביל לביצוע העבירה, הרווח שהופק ממנה, מידת התחכום והתעוזה שהיו כרוכים בה, שאלת קיומן של עבירות נוספות נילוות ועוד (ראו והשוו: ת"פ (תל-אביב) 18694-05-11 מדינת ישראל נ' ארז (8.7.2013); ת"פ (ראשל"צ) 48354-02-12 מדינת ישראל נ' פרלמן (31.12.2013)).

16. בהתחשב בערכים שנפגעו ובעוצמת הפגיעה בערכים אלה; בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות; בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת; ובשים לב לעקרון ההלימה כעקרון מנחה בענישה; אני סבורה כי מתחמי הענישה ההולמת במקרה שלפניי הנם כדלקמן:

בהתאם ל"מבחן הצורני-עובדתי" (לפיו עסקינן ב"מספר אירועים"):

בגין העבירה נשוא האישום הראשון (גניבה בידי עובד בשווי של מעל 9,000 ש"ח) - מתחם העונש ההולם נע ממאסר בפועל לתקופה קצרה (אשר יכול ותרוצה בעבודות שירות) ועד 12 חודשי מאסר בפועל (ראו והשוו: ת"פ (שלום י-ם) 31889-09-14 מדינת ישראל נ' שבו (16.11.2014)).

בגין העבירות נשוא האישום השני (שתי עבירות של זיוף מסמך ושתי עבירות של שימוש במסמך מזויף) - מתחם העונש ההולם נע מענישה מוחשית משמעותית (שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל) ועד מספר חד-ספרתי גבוה של חודשי מאסר בפועל (ראו והשוו: ת"פ (שלום י-ם) 46181-03-12 מדינת ישראל נ' טוויל (21.11.2013)).

בהתאם ל"מבחן הקשר ההדוק" (לפיו עסקינן ב"אירוע אחד" הכולל "מספר מעשים"):

מתחם העונש ההולם נע ממספר בודד של חודשי מאסר בפועל (הניתנים לריצוי בעבודות שירות) ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

חריגה ממתחם?

17. בנסיבות העניין, לא מצאתי הצדקה לחרוג מהמתחמים שנקבעו לחומרה, משיקולי הגנה על שלום הציבור. בד בבד, לא מצאתי הצדקה לחרוג מהמתחמים שנקבעו לקולא, משיקולי שיקום. כך, נוכח הקשיים העולים מתסקירי שירות המבחן; נוכח העובדה שהנאשמת לא יזמה בעצמה פנייה לאפיק טיפולי, על-אף הדחייה שניתנה בדיון הטיעונים לעונש לצורך שילובה במסלול כאמור (הדבר מתיישב עם התרשמות שירות המבחן מהעדר פניות רגשית של הנאשמת להשתלב בתהליך טיפולי אינטנסיבי ועוצמתי); וכן נוכח העובדה כי עד כה, הנאשמת טרם נטלה חלק בתהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן. כל אלה במשקלם המצטבר, מובילים למסקנה כי אין הצדקה לחריגה מהמתחם משיקולי שיקום. ממילא, אין מקום לאמץ את המלצתו העונשית של שירות המבחן להסתפק בצו של"צ, שכן משמעותו תהיה חריגה ממתחם העונש ההולם, ולכך אין מקום.

העונש המתאים

18. לצורך גזירת העונש בגדרי המתחמים שנקבעו, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 40יא לחוק העונשין:

19. **לחומרה**, יש לשקול את כיעורן של העבירות הנדונות, וכן את הצורך להרתיע את היחיד ואת הרבים מפני

הישנותן, בין היתר משום היותן קלות לביצוע וקשות לחשיפה. כמו כן, קיימים גורמי הסיכון עליהם הצביע שירות המבחן בתסקיריו.

לקולא, יש לזקוף לטובת הנאשמת את הנתונים הבאים: ראשית, ההודאה ונטילת האחריות שנלוותה לכך, וכן החרטה והבושה שהביעה הנאשמת בגין מעשיה. שנית, העדרו של עבר פלילי. שלישית, חלוף הזמן המשמעותי מעת ביצוע העבירות (כארבע שנים וחצי) והעובדה שלא נפתחו לנאשמת תיקים נוספים מאז. רביעית, נסיבותיה האישיות של הנאשמת, לרבות גירושה, מות אמה, הטיפול באביה החולה, היותה סבתא לנכד, והשתלבותה בלימודים אקדמיים בגיל שאינו צעיר. לבסוף, ניצבת לנגד עיניי נכונותה של הנאשמת להשתלב בתהליך טיפולי, והמלצתו העונשית של שירות המבחן שנבעה, בין היתר, מחשש כי הנאשמת תפסיד את מקום עבודתה הנוכחי.

20. באיזון בין מכלול השיקולים, אני סבורה כי יש להעמיד את עונשה של הנאשמת ברף התחתון של המתחמים שנקבעו, ובהתאם לכך יש להשית עליה עבודות שירות. יחד עם זאת, נוכח הנסיבות לקולא כמפורט לעיל, ונוכח נכונותה של הנאשמת להשתלב בתהליך טיפולי במסגרת צו מבחן, אראה להסתפק בתקופה קצרה של עבודות שירות, וכן אראה להימנע מהטלת קנס כספי.

אשר לרכיב הפיצוי - נוכח ויתור הארגון על פיצוי בגין נזקיו במסגרת הסכם פרישה כולל עם הנאשמת כמפורט בראשית הפרוטוקול היום, לא ראיתי לגזור רכיב כאמור.

סוף דבר

21. נוכח מכלול הטעמים שפורטו, אני גוזרת על הנאשמת כדלקמן:

א. 30 ימים מאסר בפועל, אותם תוכל הנאשמת לרצות בעבודות שירות כפי שקבע הממונה על עבודות השירות בחוות-דעתו.

על הנאשמת להתייצב לריצוי עונשה ביום 24.2.2016 עד השעה 10:00 במפקדת מחוז דרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר-שבע.

מובהר כי על הנאשמת לעדכן את משרד הממונה בכל שינוי, אם יחול, בכתובת מגוריה. כמו כן, מוזהרת הנאשמת כי עליה לעמוד בתנאי הפיקוח ובביקורות הפתע, וכי כל הפרה בתנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית ולריצוי העונש במאסר בין כותלי בית הכלא.

ב. מאסר על תנאי של חודשיים למשך שלוש שנים מהיום, לא לבצע עבירה מסוג עוון שיש בה יסוד של גניבה, זיוף או מרמה.

ג. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך שלוש שנים מהיום, לא לבצע עבירה מסוג פשע שיש בה יסוד של גניבה,

זיוף או מרמה.

ד. הנאשמת תעמוד בצו מבחן למשך שנה מהיום, ותשתתף בכל תוכנית טיפולית עליה יחליט שירות המבחן.

הנאשמת מוזהרת כי הפרה של צו המבחן, עלולה להוביל להפקעת הצו ולגזירת עונשה מחדש.

המזכירות תשלח העתק פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים ולממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ה כסלו תשע"ו, 07 דצמבר 2015, במעמד הצדדים.